

Granollers a Breda

Un festival antifeixista

Dissabte, dia 24, tal com ja dèiem en nostra edició darrera, anà una ambaixada de Granollers a la vila de Breda, on es celebrà un gran acte antifeixista i a profit de les milícies al teatre del Centre Popular Republicà Federal.

A les nou, hora senyalada per a donar començ a la festa, la sala era pleníssima. Diríem que hi era tot el poble. Els rengles del davant eren plens de mainada.

El Quadre Escènic de La Unió Liberal anava a començar la representació de *L'Hèroe* abans Joan Vernet llegí les quartilles que llegí al Majestic, les quals el poble de Breda subratllà amb forts aplaudiments.

L'obra de Russinyol obtingué una interpretació tan perfecta, que aqueil públic estigué tots tres actes pendent en absolut del que s'esdevenia a l'escena i premià repetidament amb els seus aplaudiments el fredall dels nostres artistes amateurs. Va interrompre alguns moments la representació i en el tercer acte, quan el *Repatriat* mata l'*Hèroe*, la sala esclatà en una ovació eixordadora, que es repetí en caure la cortina i augmentà encara més en recitar Pere Molins la poesia d'Amador Garrell *L'Hèroe*, de la que ningú no pogué oir-ne el final, tal era l'entusiasme amb que fou rebuda.

A la segona part de l'acte, el nostre director adreçà la paraula a l'auditori. El seu parlament fou una crida vibrant perquè tot el poble participi en la lluita contra el feixisme i perquè per l'acció de tots triomfi la revolució que ha de dur-nos dies més felices.

Seguidament es donà un selecte concert a càrrec d'artistes granollerins.

El tenor Antoni Sanz, lluí la seva veu potent en la interpretació de «Morucha», la romanxa de «Doña Francisquita» i la jota d'«El trust de los tenorios». El violinista Joan Coll, organitzador de la festa, interpretà «Soneit de la rosada», de Toldrà; «Serenata», de Tosselli i «Czardas», de Monti. La bellíssima tip e de l'Orfeó Granollerí Enriqueta Cubells cantà «Cançó de trágicars», de Longàs; «Desengany», de Bataller; «Amorosa», de Ruera i la sardana de «Cançó d'amor i de guerra».

Fou de pianista acompanyant dels tres artistes En Miquel Torrent, qui participà dels merescuts aplaudiments que a tots prodigà la concurrència.

Es presentà encara el Quartet Clàssic, format pels professors Ruera, Coll, Sènder i Font, que interpretà la «Dansa n.º 5», de Brahms; «Simfonia en si menor» (primer temps), de Schubert i la pantomina de «Las golondrinas», d'Usandizaga.

Finalment, el chor de la societat, que dirigeix En Joan Coll, cantà «Les flors de Maig», de Clavé i l'himne La Internacional. Junt amb els choristes bredencs, cantaren l'himne revolucionari les noies dels joves del Quadre Escènic i tot el públic a peu dret esclatà en xardoroses ovacions obligant a la seva repetició.

DCVI

Per als que passem la vida a la ciutat i amb l'aggravant de romandre les millors hores del dia en faç d'una taula d'escriptori il·luminada artificialment i barrejats amb la monòtona teoria de les xifres i llurs operacions, ens sobta cada vegada amb el mateix misteri la profunditat d'un paisatge camperol, verdadera mostra simfònica de colorit i de silenci. Potser quan més copsem l'encís d'aquesta beatitud bucòlica, és quan en el tren, camí de nou cap a casa, veiem desfilar les ondulacions del terer vallesà que ens vegé néixer. Tot és suavitat i harmonia, en aquests paratges Milers, incomputables tonalitats de verd, formen la gamma completa des de l'ocre de la terra al blau del celatge. El verd clar de les fulles tendres del morenc, el blavenc de les cols i bròquils, el llampant i intens de les mongeteres; més enllà, com una muralla, el verd dels plàtans de la carretera, tacat ara, a la tardor, amb l'or de les primeres fulles seques. I al fons, siluetejant els turons i tacant la pell de les serralades, el profund verd negre dels pins, tan acerat, que reflecteix el blau clar d'aquest cel vallesà ple de rialles i promeses.

I pensar que en terres d'Aragó i de Castella, a Andalusia i a la Cantàbria, també als ulls de llurs fills deu desgranar-se aquest poema inconfusible de la pàtria difosa en el verd de la flora, en l'ocre de la terra i en el blau del cel!... I pensar que tots i cadascun dels presoners a les urbs, deuen fer volar llur fantasia, tot contemplant la bellesa d'aquells camps i l'encís d'aquells troços de naturalesa!... I pensar que en aquells camps, menys favorescuts que els de Catalunya, aquesta pau silenciosa, aquesta simfonia de colorit, aquests efluvis de seguretat que hom cospa dimanant de la terra nadiua, són esquinqats, rebregats, escarnits, ultratjats, escupits pel so de les tronades horripilants dels obusos, pels xiulets tallants de les bales, pel ritmus de les metralladores, i que el celatge és ennuvolat pels aparells que porten pluja de mort i de desolació!...

Si hom, en aquesta reflexió, esguarda al lluny en la solitud d'un paisatge tardoral, sentirà sens dubte tota l'amargura, tot el desastre moral que és una guerra. Amb paraules no es pot explicar.

L'ALTRE

El company Domènec Vives, secretari del Centre Federal, agrai amb encertat parlament, la desinteressada cooperació dels granollerins que havien participat a la festa que acabà a dos quarts de dues de la matinada.

D'una lletra del front

Osca caurà, us ho asseguro. Osca podem dir que ja és nostra. Les seves forces cada dia estan més desmoralitzades i va decreixent el nombre de combatents.

De dies ha la nostra artilleria no deixa de disparar sobre les posicions enemigues, àdhuc a la nit i tot. Tenim uns artillers formidables, que disparen exactament en els blancs. Si podéssim veure la metralla que durant els quatre últims dies ha caigut damunt Osca, faria fredat.

Els no contesten. Veiem ben clar que els escasseja el material de guerra: no se'ls sent disparar un sol canó. No fa gaires dies que encara tenien sortida i comunicació per la carretera de Jaca. A les nits, des de les nostres avançades sentíem clarament com entraven i sortien de la ciutat. El soroll de camions i tractors es deixava sentir cada nit. Hom creu que, en veure's perduts, i tement un proper assalt nostre a la carretera de Jaca, optaren per retirar el material bèl·lic.

En efecte, l'assalt s'efectuà. Fou pels companys que comana el formidable capità Medrano. Aquestes forces, fent gala de la seva valentia, després de tres dies de lluita prengueren l'únic poble del sector d'Osca que restava en poder dels feixistes. Aquests, en la fugida, deixaren armament de tota classe, del qual se n'apoderaren les nostres forces. Aquest poble és Chimplillas, està al cim d'uns turons en que els nostres companys de lluita es fortificaren fortament, emplaçant-hi un equip de metralladores que escombren tothom que passi per la carretera. Molts camions d'ells han volgut passar el tros de carretera que dominem, però en ésser al mig s'han vist impossibilitats de seguir endavant. Ara ja no passen; la seva temeritat se'ls ha acabat. Han quedat sense comunicació i això ho esperàvem nosaltres, des de fa dies, per poder donar el cop decisiu. El donarem i saltarem com a gats, bomba en mà, damunt les seves trinxeres.

Del Vallès Oriental cal destacar-ne el grup comandat pel company centurió Calverons. Una nit lograrem arribar a uns cent cinquanta metres de la capella de Sant Jordi. Fòrem vistos per l'enemic, ens tiraren coets lluminosos, seguits de descàrregues de metralladores i fuselleria; nosaltres ens parapetarem darrera d'unes roques i ens fèrem forts contra ells. Guanyarem posicions.

De la reraguarda us diré que molts companys del Vallès s'han ofert voluntàriament, perquè no quedin en terra les feines del camp. Aquesta setmana s'ha llaurat i sembrat el blat; també s'han collit els raïms de les vinyes que quedaren abandonades. Dels raïms se n'ha fet vi i una colla del Vallès s'ha cuidat d'aixafar-los i omplir les bótes.

Per acabar us relataré, perquè veieu que a la guerra també s'està de broma, que els del Vallès organitzaren una *corrida de toros*. Posaren un gros cartell que deia així: «Plaça Malatesta: Gran cursa de braus organitzada per la 4ª del Vallès».

Es banderillaran i seran morts a estoc dos soberbis braus mà a mà pels llançats i aplaudits matadors Isidre Borràs «Niño der Negocio» i Vicenç Alamà, «Emperador del yeso». Sobresalient, Flores del Arrabal amb les seves respectives quàdrigues: Josep Ventura «El Chulo», Josep Padrós «El Flamenco», Josep Garolera «Trompa», Joan Pujol «Birutas», Antoni Gallego